

що е сродно съ неговия духъ. Много особености на Хайне сж му останали чужди, непостижими. И отъ всичко най-вече яркиятъ, буенъ изразъ на чувствата и ослѣпителнитѣ образи у нѣмския поетъ. Отъ свѣта на съзерцанието и блѣноветѣ той често ни пренася въ вълшебното „тропическо“ царство на приказкитѣ, кждето като червени пламъци горятъ розитѣ, гигантскитѣ лилии стрелятъ стѣблата си чакъ въ небесата, а звездитѣ свѣтятъ като слънца. Чужда за Славейкова е и сложната психология на любовта, нейнитѣ мжчителни дисонанси, нейната трагедия и демоническа мощъ („Asra“, „Lorelei“).

Въ връзка съ това, чужди за нашия поетъ сж нѣкои отъ типичнитѣ Хайневски сръдства за изразъ — а н т и т е з а т а, на която е ненадминатъ майсторъ, хиперболатата, градацията и непостижимото ритмично и мелодично богатство, отъ които иде и неотразимото му лирическо внушение.

За Хайневското у себе си Славейковъ намира новъ начинъ на признание въ „На острова“. Повече отъ казаното за „Бойко Раздѣла“ се отнася за Хайне.

Отъ другитѣ нѣмски поети за отбелязване е влиянието на Ленау, чиято трагична сждба е поразила Славейкова, та става тема на една отъ най-сполучливитѣ му философски поеми („Успокоениятъ“). Допадали сж му и пѣснитѣ на Ленау — най-мрачнитѣ пѣсни на безнадеждностъ и самотностъ, състояния, присжщи и на нашия поетъ. Отъ Ленау е навѣена „Чуй дивий ревъ на вълкъ“ (Сънъ за щастие). („Winternacht“ — Dort heult im tiefen Waldesraum...)

Отъ по-новитѣ нѣмски поети Славейковъ е чувствувалъ по-голѣмо родство съ Конрадъ Ф. Майеръ, чиито характерни черти по-после